

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 6Sas/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100777
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Slavomír Podhorský
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2026:0924100777.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach sudcom Mgr. Slavomírom Podhorským v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX C., právne zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., so sídlom Ulica 1. mája 1246, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 47 245 034, proti žalovanému: Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, so sídlom ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 04.09.2024, takto

rozhodol:

- Žalobu z a m i e t a .
- Účastníkom právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie

1. Ako vyplýva z administratívneho spisu, ktorý predložil žalovaný, žiadosťou, spísanou v Sociálnej poisťovni, pobočke Vranov nad Topľou dňa 8. januára 2016, žalobca požiadal o starobný dôchodok, ktorý žiadal priznať od 6. januára 2016.

2. Právoplatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 9. februára 2016 bol žalobcovi podľa § 65 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“ alebo „zákon č. 461/2003 Z. z.“) v znení neskorších predpisov od 6. januára 2016 priznaný starobný dôchodok v sume 593,40 Eur mesačne.

3. Následne žalobca žiadosťou, doručenou Sociálnej poisťovni, ústredie dňa 31. októbra 2022, požiadal o prepočítanie výšky starobného dôchodku žalobcu po zhodnotení doby trvania pracovného pomeru, za obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru od dňa 1.10.2013 do dňa 26.3.2019, ktoré je podľa žalobcu obdobím sociálneho poistenia. Žalobca v tej súvislosti poukazoval na zmeny, ktoré nastali od stanovenia výšky starobného dôchodku až do 26. marca 2019, pričom poukazoval na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11Cpr/7/2013 zo dňa 15. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. 21CoPr/7/2018-592 zo dňa 26. februára 2019, ktorými bolo rozhodnuté tak, že písomná výpoveď z pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa zo dňa 2. januára 2013, doručená dňa 12. júna 2013, je neplatná a pracovný pomer žalobcu trvá naďalej. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 26. marca 2019. Vo svojej žiadosti žalobca žiadal o zhodnotenie celého obdobia neplatne skončeného pracovného pomeru, t. j. od 1. októbra 2013 do 26. marca 2019 a zhodnotenie žalobcom vypočítaných vymeriavacích základov (mesačných funkčných platov) v predmetnom období pri prepočte jeho starobného dôchodku.

4. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) č. XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 26. júna 2024 podľa § 65, § 112 ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov následne zvýšila sumu starobného dôchodku žalobcu od 31. októbra 2019 na sumu 653,40 Eur mesačne.

5. Správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že suma starobného dôchodku sa znovu určila po preukázaní rozhodujúcich skutočností. V prípade rozhodnutia súdu o neplatnom skončení právneho vzťahu zamestnanca je podľa jeho právneho názoru vymeriavací základ časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi pripadajúca na každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu. Mal za to, že náhradu príjmu za obdobie neplatne skončeného právneho vzťahu, ktorá je vymeriavacím základom podľa § 139a zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov poskytuje zamestnávateľ. Z toho podľa správneho orgánu prvého stupňa vyplýva, že vymeriavací základ podľa § 139a zákona určí zamestnávateľ.

6. Starobný dôchodok bol zvýšený na základe vystaveného evidenčného listu od zamestnávateľa Mesto Vranov nad Topľou v súvislosti s vyplatením náhrady mzdy v apríli 2019 v zmysle § 79 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. (ďalej „Zákoník práce“) za 12 mesiacov (od 1. októbra 2013 - do 30. septembra 2014 vo výške 14.603,28 Eur, z ktorej boli zrazené zákonné odvody do Sociálnej poisťovne, odvody do zdravotnej poisťovne a bola odvedená daň).

7. Rozsudkom Okresného súdu v Poprade sp. zn. 10Cpr/5/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022 bolo Mesto Vranov nad Topľou zaviazané zaplatiť ďalšiu náhradu mzdy vo výške 7.299,00 Eur ako náhradu príjmu za obdobie od 1. október 2014 - 31. marec 2015 (6 x 1216,50). Na vyplatenie ďalších náhrad príjmu za ďalšie obdobie Mesto Vranov nad Topľou zaviazané nebolo. Obdobie od 1. apríla 2015 do 26. marca 2019 nespadá podľa správneho orgánu prvého stupňa do obdobia vyplatenia náhrady mzdy a za toto obdobie neboli vyplatené príjmy plynúce z neplatne skončeného pracovného pomeru.

8. Mal za to, že ak je v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu náhrada priznaná iba za konkrétne vymedzené mesiace, náhrada sa rozpočíta pomerne na mesiace, za ktoré bola súdom priznaná a na ostatné mesiace neplatne skončeného pracovného vzťahu, zamestnávateľ v evidenčnom liste uvedie nulové vymeriavacie základy.

9. Po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti výpovede z 26. marca 2019 začal zamestnávateľ vykazovať žalobcu na mesačnom výkaze poistného a príspevkov na starobné - dôchodkové poistenie od 27. marca 2019 do 31. októbra 2019. Na obdobie po 26. marci 2019 sa podľa správneho orgánu prvého stupňa náhrada príjmu priznaná rozhodnutím nevzťahuje, takže ju nie je možné rozpočítavať na dotknuté obdobie. Na obdobie vylúčenia pri dočasnej pracovnej neschopnosti od 15. apríla 2019 do 2. júna 2019 sa náhrada mzdy nerozpočítava, nakoľko za uvedené obdobie náhrada podľa správneho orgánu prvého stupňa nepatrí. Za uvedené obdobie bola vyplácaná náhrada pri dočasnej pracovnej neschopnosti, nie mzda z neplatne skončeného pracovného pomeru.

10. K 6. januáru 2016 žalobca získal 16 137 (44 rokov a 77 dní) obdobia dôchodkového poistenia, presný rozpis je uvedený v osobnom liste dôchodkového poistenia. Získanie ďalšieho obdobia dôchodkového poistenia nebolo preukázané. V dôsledku čoho žalobca splnil podmienky nároku na starobný dôchodok 6. januára 2016.

11. Pretože žalobca získal náhradnú dobu podľa § 9 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov v kalendárnom roku 1984 110 dní, v kalendárnom roku 1985 43 dní, v kalendárnom roku 1986 36 dní, v kalendárnom roku 1988 17 dní, v kalendárnom roku 1989 9 dní, patrila žalobcovi za tieto obdobia pomerná časť osobného mzdového bodu 0,3. Úhrn osobných mzdových bodov za jednotlivé kalendárne roky rozhodujúceho obdobia je 40,6564. V rozhodujúcom období žalobca úhrnom získal 11627 dní dôchodkového poistenia, to znamená 31,8548 rokov dôchodkového poistenia podľa § 63 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Podiel úhrnu osobných mzdových bodov a rokov dôchodkového poistenia v rozhodujúcom období, priemerný osobný mzdový bod, je 1,2764. Podľa § 63 ods. 3 písm. d) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa priemerný osobný mzdový bod v hodnote nižšej ako

1,25 započítava v plnej výške, z hodnoty od 1,25 do hodnoty neprevyšujúcej hodnotu 3 sa v roku 2016 započítava 68 %. V súlade s uvedeným je hodnota priemerného osobného mzdového bodu 1,2680. Ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, k 6. januáru 2016, tak žalobca získal 16 137 dní obdobia dôchodkového poistenia, čo na účely výpočtu starobného dôchodku je 44,2110 rokov dôchodkového poistenia. Aktuálna dôchodková hodnota platná k 6. januáru 2016 je 10,9930 Eur.

12. Sumu starobného dôchodku patriaca za obdobie dôchodkového poistenia do vzniku nároku na starobný dôchodok je 616,30 Eur mesačne, určená ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. Priemerný osobný mzdový bod $1,2680 \times 44,2110$ rokov obdobia dôchodkového poistenia \times aktuálna dôchodková hodnota 10,9930 = 616,30 Eur mesačne.

13. Suma starobného dôchodku sa ďalej podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov zvýšila odo dňa priznania dôchodku o 1,90 Eur mesačne (o pevnú sumu zvýšenia starobného dôchodku ustanovenú v § 1 písm. a) opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 283/2015 Z. z.) na 618,20 Eur mesačne. Od 1. januára 2017 sa zvýšila o 1,97044680 Eur mesačne za obdobie dôchodkového poistenia od 6. januára 2016 do 12. apríla 2016, podľa § 82, § 293dq a § 293dr ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa zvýšila od 1. januára 2017 o 8,20 Eur mesačne na 628,40 Eur mesačne. Podľa § 82 a § 293dx zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa zvýšila od 1. januára 2018 o 8,40 Eur mesačne na 636,80 Eur mesačne. Podľa § 82 a § 293dx zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa suma starobného dôchodku zvýšila od 1. januára 2019 o 2,6 %, čo je o 16,60 Eur mesačne, na 653,40 Eur mesačne. Suma starobného dôchodku tak predstavuje sumu 657,30 Eur mesačne ako súčet súm 653,40 Eur a 3,87128879 Eur, ktorá suma zvýšeného starobného dôchodku zodpovedá sume priznanej žalobcovi správnym orgánom prvého stupňa a žalovaným.

14. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie zo dňa 26.7.2024, v ktorom uviedol že nespochybňuje fakt, že dochádza k zvyšovaniu sumy starobného dôchodku, ale to, že sa zvyšuje z nesprávneho základu (prvotnej hodnoty pred zvýšením). Namietal, že napadnuté rozhodnutie nie je vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, nakoľko od 1. januára 2014 do 31. marca 2015 mal žalobca vykázané nesprávne vymeriavacie základy, a to v rozpore s tým, aký funkčný plat mal zamestnávateľom určený. Ďalej uviedol, že od 1. apríla 2015 mala byť pre výpočet starobného dôchodku zahrnutá suma vymeriavacieho základu, ktorá mu v zmysle zákona o odmeňovaní patrí, a z ktorej mal zamestnávateľ zaplatiť a odviesť poistné, pretože sa nejedná o obdobie v zmysle § 140 zákona o sociálnom poistení. Namietal, že od 1. apríla 2015 do 26. marca 2019 mal nulový vymeriavací základ, aj napriek tomu že pracovný pomer trvá a poistenie sa považuje za neprerušené. Ďalej nesúhlasil so zvýšením starobného dôchodku len tri roky späť od dátumu, kedy bola jeho žiadosť doručená Sociálnej poisťovni. Poukázal na to, že Sociálna poisťovňa vychádza z predpokladov a úvah, ktoré sú nesprávne. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4So/75/2009, a v tej súvislosti mal za to, že Sociálna poisťovňa tento rozsudok nevzala do úvahy. Poukázal tiež na rozdielnosť konania Sociálnej poisťovne v obdobných prípadoch pri určení započítateľného vymeriavacieho základu pre výpočet sociálnych dávok.

15. Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne rozhodnutím zo dňa 04.09.2024 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie žalovaného“) podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení odvolanie žalobcu, podané proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa zamietol v celom rozsahu a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil, nakoľko bol toho názoru, že je vecne správne. Preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 09.09.2024.

16. V dôvodoch svojho rozhodnutia žalovaný citujúc ustanovenia zákona o sociálnom poistení, konkrétne ustanovenie § 218 ods. 1, 2, konštatoval, že vo vzťahu k námietke, týkajúcej sa nesprávneho započítania výšky vymeriavacích základov, kedy bol žalobca zamestnaný u zamestnávateľa Mesto Vranov nad Topľou v období od 1. októbra 2013 do 26. marca 2019, zamestnávateľ Mesto Vranov nad Topľou žalobcovi dňa 12. júna 2013 doručil výpoveď z pracovného pomeru, s uplynutím výpovednej doby dňa 30. septembra 2013. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 21CoPr/7/2018 zo dňa 26. februára 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. marca 2019, potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11Cpr/7/2013 zo dňa 15. decembra 2017, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 10Cpr/5/2016 zo dňa 17.

júla 2020 v spojení s rozsudkom Krajského sud v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022 zo dňa 16. februára 2022 žalobcovi bola priznaná náhrada mzdy vo výške 7.299 Eur ako náhradu príjmu za obdobie od 1. októbra 2014 do 31. marca 2015 (6 x 1216,50 Eur). Na vyplatenie ďalších náhrad príjmu za ďalšie obdobia zamestnávateľ žalobcu Mesto Vranov nad Topľou zaviazaný nebol.

17. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce - Nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru, v zmysle ktorého ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov, resp. ako určil súd. Zamestnávateľ vyplatil v apríli 2019 náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce za 12 mesiacov (od 1. októbra 2013 - do 30. septembra 2014 vo výške 14.603,28 Eur, z ktorej boli zrazené zákonné odvody do Sociálnej poisťovne, odvody do zdravotnej poisťovne a bola odvedená daň. Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 10Cpr/5/2016 zo dňa 17. júla 2020 v spojení s rozsudkom Krajského sud v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022 zo dňa 16. februára 2022 bolo Mesto Vranov nad Topľou zaviazané zaplatiť sumu 7.299 Eur ako náhradu príjmu za obdobie od 1. októbra 2014 do 31. marca 2015. Z uvedenej sumy po zrazení dane z príjmu a povinných odvodov bola dňa 11. marca 2022 vyplatená suma 4 933,52 Eur. Konštatoval, že na vyplatenie ďalších náhrad príjmu za ďalšie obdobie Mesto Vranov nad Topľou nebolo zaviazané. Zároveň listom zo dňa 18. júna 2024 zamestnávateľ Mesto Vranov nad Topľou oznámil žalovanému, že obdobie od 1. apríla 2015 do 26. marca 2019 nespadá do obdobia vyplatenia náhrad mzdy (ani podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce a ani podľa rozsudku) a za toto obdobie neboli vyplatené príjmy plynúce z neplatne skončeného pracovného pomeru.

18. Žalovaný ďalej uviedol, že starobný dôchodok žalobcu bol zvýšený na základe vystaveného evidenčného listu od zamestnávateľa Mesto Vranov nad Topľou zo dňa 14. marca 2023 v súvislosti s vyplatením náhrady mzdy v apríli 2019 v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce za 12 mesiacov, od 1. októbra 2013 - do 30. septembra 2014, a za obdobie od 1. októbra 2014 do 31. marca 2015. Evidenčný list dôchodkového poistenia vystaveného zamestnávateľom Mesto Vranov nad Topľou dňa 14. marca 2023 považoval za platný a správny.

19. Konštatoval, že obdobie od 1. apríla 2015 do 26. marca 2019 nespadá do obdobia vyplatenia náhrady mzdy a za toto obdobie neboli vyplatené príjmy plynúce z neplatne skončeného pracovného pomeru. Mal za to, že ak je v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu náhrada priznaná iba za konkrétne vymedzené mesiace, náhrada sa rozpočíta pomerne na mesiace, za ktoré bola súdom priznaná a na ostatné mesiace neplatne skončeného pracovného vzťahu, zamestnávateľ v evidenčnom liste uvedie nulové vymeriavacie základy.

20. Poukázal na ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce, posledná veta, náhrada mzdy (v súvislosti s neplatne skončeným pracovným pomerom), podľa ktorej patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom skončení pracovného pomeru, by mal zamestnávateľ umožniť zamestnancovi riadne pokračovať v práci a vyplácať ho mzdou (nie náhradou mzdy).

21. Mal za to, že po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti výpovede zo dňa 26. marca 2019 žalobcu začal zamestnávateľ vykazovať na mesačnom výkaze poistného a príspevkov na starobné dôchodkové poistenie od 27. marca 2019 do 31. októbra 2019. Podľa žalovaného sa na obdobie po 26. marci 2019 sa náhrada príjmu priznaná rozhodnutím nevzťahuje, takže ju nie je možné rozpočítavať na dotknuté obdobie.

22. Citoval ustanovenie § 139a zákona č. 461/2003 Z. z., v zmysle ktorého príjem z neplatne skončeného právneho vzťahu (náhrada mzdy) sa rozpočíta na každý mesiac neplatne skončeného pracovného vzťahu (obdobie od neplatenej výpovede do právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti výpovede), avšak zákonodarca podľa žalovaného neuvádza, že pomerne (absentuje spojenie „pomerná časť príjmu“ ako je to v § 139b zákona č. 461/2003 Z. z.). Na obdobie vylúčenia pri dočasnej pracovnej neschopnosti od 15. apríla 2019 do 2. júna 2019 sa náhrada mzdy podľa žalovaného nerozpočítava, nakoľko za

uvedené obdobie náhrada nepatrí. Za uvedené obdobie bola vyplácaná náhrada pri dočasnej pracovnej neschopnosti, nie mzda z neplatne skončeného pracovného pomeru. V období od 1. októbra 2014 do 31. marca 2015 vymeriavací základ vychádza z právoplatného rozhodnutia Krajského súdu Prešov č. 13CoPr/1/2022 zo dňa 16. februára 2022 a z aktuálneho evidenčného listu dôchodkového poistenia, ktorý zamestnávateľ vyhotovil dňa 14. marca 2023.

23. Z uvedených dôvodov námietku žalobcu, v súvislosti s nesprávnym započítaním výšky vymeriavacích základov, kedy bol žalobca zamestnaný u zamestnávateľa Mesto Vranov nad Topľou v období od 1. októbra 2013 do 26. marca 2019, vyhodnotil ako nedôvodnú. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním v odvolacom konaní bolo preukázané, že na základe súčasného právneho a skutkového stavu a predložených listinných dôkazov žalobcovi nebolo možné na nárok na starobný dôchodok zhodnotiť obdobie od 1. apríla 2015 do 26. marca 2019 ako obdobie dôchodkového poistenia.

24. Vo vzťahu k námietke, týkajúcej sa zvýšenia starobného dôchodku len tri roky spätne od dátumu, kedy bola žiadosť žalobcu doručená Sociálnej poisťovni dňa 31. októbra 2022, žalovaný poukázal na ustanovenie § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorej dávka sa prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie. Správny orgán prvého stupňa sumu starobného dôchodku určil po preukázaní rozhodujúcich skutočností a v súlade s § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. zvýšil starobný dôchodok od 31. októbra 2019, to znamená tri roky spätne od uplatnenia nároku na jej zvýšenie. Sociálna poisťovňa tak nemohla konať už od 3. apríla 2019, nakoľko až Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022 zo dňa 16. februára 2022, ktorý bol rozhodujúci pre určenie vymeriavacích základov a pre následné zvýšenie sumy starobného dôchodku, stanovil, akú náhradu príjmu a za aké obdobie bol zamestnávateľ povinný uhradiť. Na základe rozsudku súdu a v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce zamestnávateľ Mesto Vranov nad Topľou vyhotovil dňa 14. marca 2023 evidenčný list dôchodkového poistenia, ktorým zamestnávateľ potvrdil vymeriavacie základy za uvedené obdobia.

25. K rozsudku Najvyššieho súdu slovenskej republiky č. 4So/75/2009, na ktorý žalobca poukazoval v odvolaní žalovaný uviedol, že právny názor uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dosiaľ nebol zovšeobecnený, preto podľa jeho názoru nejde o prezentovanú rozhodovaciu prax súdu najvyššej inštancie v skutkovo i právne porovnateľných veciach, ktorá by sa ustálila po určitú dobu, preto v súvislosti s aplikáciou tohto je podľa žalovaného potrebné zohľadniť aj právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení IV. ÚS 481/2011-19 zo dňa 10. novembra 2011, podľa ktorého dôvera v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu. Žalovaný zvýraznil, že inak bolo rozhodnuté o dôchodkových nárokoch poistencov len v takých individuálnych prípadoch, v ktorých bola Sociálna poisťovňa v súlade s § 191 ods. 6 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, zaviazaná rozhodnúť podľa právneho názoru vyjadreného súdom v konkrétnom právoplatnom rozhodnutí.

II.

Správna žaloba

26. Správnou žalobou zo dňa 05.11.2024 doručenou Správneému súdu v Košiciach dňa 05.11.2024 sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. XXX XXX XXXX X – I. zo dňa 04.09.2024. Žalobca žiadal, aby správny súd zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

27. Považoval preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa za protizákonné, a bol toho názoru, že týmito rozhodnutiami bol žalobca ukrátený na svojich právach. Mal za to, že došlo k naplneniu dôvodov pre ich zrušenie správnym súdom, a to podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), f) SSP.

28. Predmetom administratívneho konania v preskúmanej veci bolo prepočítanie výšky starobného dôchodku žalobcu po zhodnotení doby trvania pracovného pomeru, za obdobie neplatne skončeného

pracovného pomeru od dňa 1.10.2013 do dňa 26.3.2019, ktoré je podľa žalobcu obdobím sociálneho poistenia (nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia, ...) v zmysle ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z.

29. Mal za to, že Sociálna poisťovňa za toto obdobie dôchodkového poistenia žalobcovi stanovila nesprávny započítateľný vymeriavací základ a z toho dôvodu nesprávne zvýšila starobný dôchodok žalobcu. Zamestnávateľ žalobcu, Mesto Vranov nad Topľou, dňa 3.4.2019 zrušil odhlášku z poistenia žalobcu a Sociálnej poisťovni, pobočka Vranov nad Topľou, spolu s odhláškou doručil aj právoplatné rozhodnutie súdu, že pracovný pomer žalobcu, ako zamestnanca u zamestnávateľa naďalej trvá, čiže sociálne poistenie sa za toto obdobie považuje podľa žalobcu za neprerušené podľa zákona č. 461/2003 Z. z.

30. Žalobca v podanej správnej žalobe namietal, že zo zákona č. 461/2003 Z. z. a tiež z metodického usmernenia Sociálnej poisťovne (verejne dostupné na webovej stránke Sociálnej poisťovne) k povinnosti zamestnávateľa viesť evidenciu na účely sociálneho poistenia vyplýva, že od dňa 1.1.2015 Sociálna poisťovňa zvyšuje starobné dôchodky za obdobie dôchodkového poistenia získané po splnení podmienok nároku na starobný dôchodok počas poberania alebo bez poberania tohto dôchodku alebo jeho časti ex offa od 1. januára kalendárneho roka - bez splnenia podmienky zániku dôchodkového poistenia. To podľa jeho názoru znamená, že žalobcovi taký nárok vznikol už pred dňom 3.4.2019, pričom Sociálna poisťovňa už dňa 3.4.2019 zistila, že žalobca má nárok na zhodnotenie obdobia od dňa 1.10.2013 do dňa 5.1.2016 už priznaného dôchodku (dňa 6.1.2016), a tiež na zhodnotenie obdobia od dňa 6.1.2016 do dňa 26.3.2019 na zvýšenie starobného dôchodku za obdobie dôchodkového poistenia počas poberania dôchodku.

31. Podľa žalobcu správne orgány rozhodli nesprávne, pretože žiadosť žalobcu posudzovali nesprávne, diametrálne odlišne od toho, čoho sa žalobca domáhal – zhodnotenie dôchodku z dôvodu trvania pracovného pomeru a dôchodkového poistenia za obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru a započítanie správnych započítateľných vymeriavacích základov patriacich žalobcovi za dané obdobie. Žalobca totiž nežiadal zhodnotiť dôchodok preto, že mu bola vyplatená časť náhrady jeho funkčného platu za obdobie od dňa 1.10.2013 do dňa 31.3.2015, ani z dôvodu nevyplatenia náhrady príjmu z neplatne skončeného pracovného pomeru.

32. Keďže vymeriavací základ je závislý od výšky príjmu vyplývajúceho z pracovného vzťahu, a ten určuje zamestnávateľ (u žalobkyne platovým dekrétom), žalobca dňa 3.11.2023 správne orgánu prvého stupňa predložil platový dekrét zo dňa 31.5.2013 na preukázanie, od ktorého právneho predpisu je závislá výška a zloženie jej funkčného platu/mzdy/príjmu (plat sa valorizuje na základe platných Nariadení vlády SR k zákonu č. 553/2003 Z. z.) a akú výšku jej zamestnávateľ od dňa 1.6.2013 určil. Tento však žalobcom predložený platový dekrét ako doklad/dôkaz v rozhodnutí ani nespomína, napriek tomu, že je rozhodujúci pre toto konanie, pretože vymeriavacím základom na platenie poistného za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného pracovného pomeru je náhrada príjmu podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce.

33. Citoval viaceré rozhodnutia vyšších súdov (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/209/2022 zo dňa 29.11.2023, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/8/2020 zo dňa 26.5.2021) a konštatoval, že z uvedených rozhodnutí súdov vyplýva, že platový dekrét je tak dôkazom na účely určenia správneho započítateľného vymeriavacieho základu, ako aj iné dôkazy a pokiaľ je medzi údajmi rozpor, žalovaný sa s tým musí vysporiadať. Týmto rozporom pri určení započítateľného vymeriavacieho základu pre zvýšenie dôchodku žalobcu sa žalovaný podľa názoru žalobcu nevyšporiadal.

34. Poukázal tiež na tú skutočnosť, že žalovaný v konaní nespochybnil, že obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru od dňa 1.10.2013 do dňa 26.3.2019, nie je obdobím dôchodkového poistenia. Žalobca na základe rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru späť získal status zamestnanca aj v období od dňa 1.10.2013 do dňa 26.3.2019, preto má nárok na hodnotenie celej doby jeho poistenia, ktorú taktiež späť získal. Napriek tomu, žalovaný pre účely rozhodnutia o nároku žalobcu na starobný dôchodok a jeho výšku podľa zákona č. 461/2003 Z. z., bez právneho dôvodu vylúčil obdobie od dňa 1.4.2015 do dňa 26.3.2019 z obdobia povinného dôchodkového poistenia. V rozhodnutiach však neuviedol ustanovenie zákona č. 461/2003 Z. z., na základe ktorého takto rozhodol.

35. Žalobca zároveň zvýraznil, že ak pracovný pomer zamestnanca trvá, pri určení vymeriavacieho základu na účely určenia započítateľného vymeriavacieho základu nie je právne významné nevyplatenie mzdy. Tento právny názor vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.12.2018, č. k. 9So/81/2017, uvedený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR (pod R 60/2019). Obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru podľa žalobcu nie je možné vylúčiť z obdobia dôchodkového poistenia v zmysle § 140 zákona č. 461/2003 Z. z., preto nie je možné nezapočítať vymeriavací základ podľa pracovnej zmluvy za obdobie od dňa 1.10.2013 do dňa 26.3.2019 pre zvýšenie starobného dôchodku žalobcu.

36. Poukázal na rozpornosť so zákonom č. 461/2003 Z. z. a tiež s metodickým usmernením Sociálnej poisťovne k povinnosti zamestnávateľa viesť evidenciu na účely sociálneho poistenia, kde v bode X.X.X.X. Vymeriavací základ z neplatne skončeného právneho vzťahu je uvedené, že ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac.

37. Na základe vyššie uvedeného a ustálenej judikatúry mal za preukázané, že SP pri určení započítateľných vymeriavacích základov za obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru žalobcu konal vo veci nezákonne, keď žalobcovi správne nezhodnotila celé toto obdobie dôchodkového poistenia.

38. Konštatoval, že správny orgán prvého stupňa nesprávne právne posúdil žiadosť žalobcu, keď späť získanú celú dobu poistenia za obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru neposudzoval z pohľadu trvania poistenia, ale z pohľadu vyplatenia náhrady príjmu a pritom presadzuje právny názor o tom, že vymeriavací základ podľa § 139a zákona č. 461/2003 Z. z. určí zamestnávateľ, a že tento vymeriavací základ je iba zhodný s tým, čo bolo zamestnancovi priznané súdom v súdnom konaní o náhradu príjmu pri neplatnom skončení pracovného pomeru zamestnanca. Považoval za zrejmé, že pri určovaní vymeriavacieho základu sa vždy musí zohľadňovať to, na čo má zamestnanec nárok (právo) - podľa pracovnej zmluvy a podľa právneho predpisu.

39. Záverom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4So/75/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2009, č. k. 4Sžso/28/2008, uvedený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR (pod R 9/2010) a uviedol, že Sociálna poisťovňa zo zákona bola povinná pred vydaním samotného rozhodnutia o nároku žalobcu na prepočítanie (zvýšenie sumy) starobného dôchodku v spolupráci so žalobcom a jej zamestnávateľom zistiť správny započítateľný vymeriavací základ, z ktorého malo byť zaplatené poistné na sociálne poistenie aj za obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru (celé obdobie je obdobím poistenia), ako zamestnanca a nemohla sa uspokojiť len s neúplne alebo nesprávne vyplneným hlásením zamestnávateľa – evidenčným listom dôchodkového poistenia.

III.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe

40. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že sa pridriava skutkových a právnych dôvodov uvedených v preskúmanom rozhodnutí a trval na správnosti svojho rozhodnutia.

41. Zopakoval právnu argumentáciu uvedenú v preskúmanom rozhodnutí. Konštatoval, že námietky žalobcu považuje za nedôvodné.

IV.

Replika žalobcu

42. Žalobca v plnom rozsahu odkázal na obsah podanej žaloby, na ktorej naďalej zotrval v celom rozsahu.

43. Ďalšie vyjadrenia vo veci už účastníkmi podané neboli.

V.

Relevantná právna úprava

44. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

45. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

46. Podľa § 23 ods. 2 písm. a) SSP sudca na správnom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách v sociálnych veciach.

47. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

48. Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

49. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

50. Podľa § 138 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, vymeriavací základ zamestnanca, ktorý vykonáva zárobkovú činnosť uvedenú v § 3 ods. 1 písm. a), je príjem plynúci z tejto zárobkovej činnosti okrem príjmov, ktoré nie sú predmetom dane alebo sú od dane oslobodené podľa osobitného predpisu, príspevkov na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré platí zamestnávateľ za zamestnanca. Vymeriavací základ zamestnanca je aj podiel na zisku vyplatený obchodnou spoločnosťou alebo družstvom zamestnancovi bez účasti na základnom imaní tejto spoločnosti alebo družstva. Vymeriavací základ zamestnanca, ktorý vykonáva zárobkovú činnosť uvedenú v § 3 ods. 2 a 3, je príjem plynúci z tejto zárobkovej činnosti okrem príjmov, ktoré nie sú predmetom dane alebo sú od dane oslobodené podľa právnych predpisov štátu, podľa ktorých sa tento príjem zdaňuje.

51. Podľa prvej vety § 138 ods. 8 zákona o sociálnom poistení, vymeriavací základ zamestnávateľa je vymeriavací základ jeho zamestnanca.

52. Podľa § 139a zákona o sociálnom poistení, ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac; § 138 ods. 1, 6, 8 až 12 a 17 platí rovnako.

53. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

54. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

VI.

Konanie pred správnym súdom

55. Správny súd v Košiciach ako súd správny konajúc podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach (§ 199 a nasl. SSP) preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v právnych medziach správnej žaloby v sociálnych veciach (§ 203 ods. 1 SSP), ako aj priebeh administratívneho konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju zamietol § 199 ods. 3 v spojitosti s § 190 SSP.

56. Správny súd rozhodol na pojednávaní dňa 27.1.2026, ktorého sa zúčastnil právny zástupca žalobcu, žalobca a zástupca žalovaného.

57. Právny zástupca žalobcu odkázal na svoje doterajšie písomne prednesy a v rámci svojho prednesu sa predovšetkým venoval výkladu § 139a zákona o sociálnom poistení, predovšetkým pojmu „...časť príjmu plynúceho“. Nesúhlasil s tým, že sa jedná len o príjem reálne vyplatený alebo len o ten príjem, ktorý je uvedený v rozhodnutí súdu, ktorým súd rozhoduje o nároku žalobcu, teda zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer a ktorým súd rozhoduje o ním uplatnenom nároku na náhradu príjmu z neplatne skončeného pracovného pomeru. Mal za to, že žalobca mal v období od 1. októbra 2013 do 26. marca 2019 nárok na odmenu v zmysle prílohy zákona o odmeňovaní zamestnancov vykonávajúcich prácu vo verejnom záujme, a to z titulu výkonu práce vo verejnom záujme z dôvodu s poukazom na jeho pracovnú zmluvu a rozhodnutie súdu, ktorý hovorí, že tá výpoveď, čo ju žalobca dostal je neplatná. Nesúhlasil s princípom zásluhovosti, princípom zúčastňovania sa na sociálnom poistení a princípom povinnosti mať zaplatené odvody, mať zaplatené všetky finančné nároky, ktoré Sociálna poisťovňa uplatňuje a vníma a ktoré Sociálna poisťovňa spravodlivo podľa zákona pýta od určitého subjektu, a to s ohľadom na to, že všetky tieto povinnosti sa netýkajú žalobcu, ale týkajú sa jeho zamestnávateľa. Bol toho názoru, že nemôžeme sankcionovať žalobcu za to, čo malo alebo nemalo spraviť mesto Vranov nad Topľou. Konštatoval, že občan má právo sa zúčastňovať sa na sociálnom poistení vychádzajúc z toho, že tento paragraf hovorí nie o povinnosti poistenca, ale o povinnosti zamestnávateľa, teda mesta Vranov nad Topľou jeho subjektu. Považoval výklad žalovaného, v zmysle ktorého má žalobca nárok na dávku sociálneho zabezpečenia len v tom rozsahu, v akom si zamestnávateľ žalobcu splnil svoju povinnosť uhradiť za žalobcu ako zamestnanca svoje odvodové povinnosti (príjmy žalovaného, ktoré boli zamestnávateľom žalobcu reálne zaplatené), za príliš reštriktívny.

58. Zástupca žalovaného na pojednávaní odkázal na svoje doterajšie písomné prednesy. Mal za to, že právny zástupca žalobcu poukázal na iné skutkové prípady, ktoré absolútne nesúvisia s danou situáciou, nakoľko žalobca mal jednak zamestnávateľom uhradenú náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov a následne mal priznanú náhradu mzdy za obdobie 6 mesiacov súdom, čiže z týchto náhrad Sociálna poisťovňa pri rozhodovaní o nároku žalobcu na starobný dôchodok vychádzala. Podkladom pre toto bol aj evidenčný list dôchodkového poistenia, ktorý vypracoval zamestnávateľ. Nesúhlasil ani s argumentáciou, že by Sociálna poisťovňa v danej veci mala pri výpočte starobného dôchodku vychádzať z nejakých fiktívnych súm príjmu, ktorý nebol priznaný ani súdom. Súd môže priznať náhradu príjmu za obdobie dlhšie ako 6 mesiacov až za obdobie 36 mesiacov v konaní o náhrade príjmu pri neplatnom skončení pracovného pomeru, a súd okresný a následne aj krajský rozhodol o náhrade príjmu v rozsahu 6 mesiacov.

59. Na návrh právneho zástupcu žalobcu a so súhlasom súdu sa vyjadril aj žalobca, ktorý poukázal na tú skutočnosť, že od 1.8.2006 zákonodarca zrušil odkazy na § 77 až 80 Zákonníka práce, čím zrušil obmedzenie náhrady príjmu podľa rozhodnutia súdu.

VII.

Právny názor správneho súdu

60. Predmetom preskúmania správneho súdu v tomto konaní je rozhodnutie žalovaného zo dňa 4.9.2024, ktorým zamietol podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení odvolanie žalobcu, podané proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa v celom rozsahu a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil, nakoľko bol toho názoru, že je vecne správne. Prvostupňový správny orgán potvrdeným rozhodnutím podľa § 65, 112 ods. 1 a § 82 zákona o sociálnom poistení od 31. októbra 2019 zvýšil starobný dôchodok žalobcu na sumu 653,40 Eur.

61. Z obsahu správnej žaloby vyplýva, že žalobca správnou žalobou namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. c) SSP), nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa (žalobný dôvod podľa § 191 ods. 1 písmeno d) SSP) a že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu (žalobný dôvod podľa § 191 ods. 1 písm. f) SSP).

62. Ako vyplýva z predloženého administratívneho spisu predloženého žalovaným o priznaní starobného dôchodku a jeho výške bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 9. februára 2016, ktorým bol žalobcovi podľa § 65 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov od 6. januára 2016 priznaný starobný dôchodok v sume 593,40 Eur mesačne. Následne však u žalobcu došlo k zmene, ktorá mala vplyv na stanovenie výšky jeho priznaného starobného dôchodku. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11Cpr/7/2013 zo dňa 15. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21CoPr/7/2018-592 zo dňa 26. februára 2019 bolo rozhodnuté tak, že písomná výpoveď z pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa zo dňa 2. januára 2013, doručená žalobcovi dňa 12. júna 2013, je neplatná a pracovný pomer žalobcu trvá naďalej. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 26. marca 2019. Dňa 27.5.2019 bolo správne orgánu prvého stupňa doručené stanovisko zamestnávateľa, v ktorom uvádza, že žalobcovi bola vyplatená náhrada mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce za 12 mesiacov (október 2013 až september 2014). Za obdobie neplatného skončenia pracovného pomeru zamestnávateľ žalobcovi vykázal na tlačive Výkaz poistného a príspevkov za mesiac apríl 2019 vymeriavacie základy za mesiace október 2013 až september 2014 vo výške 1.216,94 Eur za každý mesiac. Vo Výkaze poistného a príspevkov za mesiac marec 2022 zamestnávateľ vykázal žalobcovi vymeriavacie základy za obdobie neplatného skončenia pracovného pomeru za mesiace október 2014 až marec 2015 vo výške 1.216,50 Eur za každý mesiac, keďže rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 10CPr/5/2016 zo dňa 17.7.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022 zo dňa 16.2.2022 bol zamestnávateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 7299 Eur ako náhradu príjmu za obdobie od 1.10.2014 do 31.3.2015. Z rozsudkov Okresného súdu Poprad sp. zn. 10CPr/5/2016 zo dňa 17.7.2020 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022 zo dňa 16.2.2022 vyplynulo, že žalobca podaním zo dňa 18.02.2020 zobral žalobu o náhradu funkčného platu a nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru čo do sumy 14.796,38 Eur s časťou príslušenstva späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť, keďže uznal vyplatenie náhrady mzdy zamestnávateľom za mesiace október 2013 až september 2014. V zmysle opravného Výkazu poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie za obdobie marec 2022 zamestnávateľ vykázal vymeriavacie základy u žalobcu za obdobie od apríla 2015 do marca 2019 v hodnote 0 Eur, z ktorého dôvodu bol zistený denný vymeriavací základ žalobcu 0 Eur. Zamestnávateľ doručil dňa 28.10.2019 správne orgánu prvého stupňa registračný list FO - odhláška, ktorým oznámil zánik poistného vzťahu zamestnanca (žalobcu) dňom 31.10.2019. Na vyplatenie ďalších náhrad príjmu za ďalšie obdobia zamestnávateľ zaviazaný nebol.

63. V dôsledku uvedených zmien žiadal žalobca (žiadostou zo dňa 31. októbra 2022) o prepočítanie výšky starobného dôchodku po zhodnotení doby trvania pracovného pomeru, za celé obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru od dňa 1.10.2013 do dňa 26.3.2019, ktoré je podľa žalobcu obdobím sociálneho poistenia v zmysle ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z.

64. Správny orgán prvého stupňa o žiadosti žalobcu rozhodol tak, že od 31. októbra 2019 zvýšil sumu starobného dôchodku žalobcu na sumu 653,40 Eur mesačne. Vychádzal pritom z ustanovenia § 112 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (zvýšenie starobného dôchodku najviac 3 roky spätne od uplatnenia nároku na jeho zvýšenie, t. j. od doručenia žiadosti žalobcu o prepočet dôchodku) a pri určení výšky takto zvýšenej sumy starobného dôchodku vychádzal z vymeriavacieho základu podľa § 139a zákona o sociálnom poistení, ktorý určuje zamestnávateľ - na základe vystaveného evidenčného

listu od zamestnávateľa Mesto Vranov nad Topľou v súvislosti s vyplatením náhrady mzdy v apríli 2019 v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce za 12 mesiacov (od 1. októbra 2013 - do 30. septembra 2014 vo výške 14.603,28 Eur) a za použitia rozsudku Okresného súdu v Poprade č. 10Cpr/5/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022, ktorým bolo Mesto Vranov nad Topľou zaviazané zaplatiť žalobcovi ďalšiu náhradu mzdy vo výške 7.299 Eur ako náhradu príjmu za obdobie od 1. októbra 2014 do 31. marca 2015. Za obdobie od 1. apríla 2015 do 26. marca 2019 neboli vyplatené príjmy plynúce z neplatne skončeného pracovného pomeru, keďže uvedené obdobie nespadá do obdobia vyplatenia náhrady mzdy.

65. V kontexte uvedeného správny súd ďalej poukazuje na zákonné ustanovenie § 139a zákona o sociálnom poistení, ktoré upravuje vymeriavací základ z príjmu plynúceho z neplatného skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi. Ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac; § 138 ods. 1, 6, 8 až 12 a 17 platí rovnako.

66. Ako vyplýva z podanej správnej žaloby, v danom prípade žalobca namieta predovšetkým nesprávne určený započítateľný vymeriavací základ patriacich žalobcovi za dané obdobie a z toho dôvodu nesprávne zvýšenie sumy starobného dôchodku žalobcu. Žalobca v tejto súvislosti žiadal o zhodnotenie celého obdobia neplatne skončeného pracovného pomeru t. j. od 1. októbra 2013 do 26. marca 2019 a zhodnotenie žalobcom vypočítaných vymeriavacích základov (mesačných funkčných platov) v predmetnom období pri prepočte jeho starobného dôchodku. Mal za to, že vymeriavací základ je závislý od výšky príjmu vyplývajúceho z pracovného vzťahu, a ten určuje zamestnávateľ u žalobcu platovým dekrétom, preto pri určení vymeriavacieho základu žalobcu mal vychádzať z platového dekrétu, ktorý žalobca v konaní predložil. V tej súvislosti namietol nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, ktorý sa týmto vôbec nezaoberal. Taktiež namietal aj to, že suma starobného dôchodku mala byť zvýšená od skoršieho dátumu, nakoľko nárok žalobcovi vznikol už pred 3.4.2019 (kedy boli správne orgánu prvého stupňa doručené právoplatné rozhodnutia súdov o tom, že pracovný pomer u zamestnávateľa žalobcu naďalej trvá).

67. Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že pojem vymeriavací základ vymedzuje predovšetkým § 138 zákona o sociálnom poistení. Podľa odseku 1 ide najmä o príjem plynúci zo zárobkovej činnosti zamestnanca, ktorý je predmetom dane z príjmov fyzických osôb. Takýmto príjmom je predovšetkým mzda vyplatená podľa § 118 Zákonníka práce. Uvedené ustanovenie dopĺňa ustanovenie § 139a zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého, ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac; aj na takýto vymeriavací základ sa použijú niektoré odseky § 138.

68. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/209/2022, ktorý sa zaoberal výkladom § 139a zákona o sociálnom poistení a ktorý je plne aplikovateľný aj na prejednanú vec: „... 14. Ustanovenie § 139a bolo do zákona č. 461/2003 Z. z. vložené novelou vykonanou zákonom č. 310/2006 Z. z. s účinnosťou od 1. augusta 2006. Touto novelou sa zároveň vypustila náhrada mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru z ustanovenia § 138 ods. 1 písm. c) cit. zák. Podľa dôvodovej správy (Národná rada Slovenskej republiky, III. volebné obdobie, tlač 1518) bolo cieľom tejto zmeny zjednotiť zahŕňanie týchto náhrad do vymeriavacieho základu bez ohľadu na to, či sa náhrada zamestnancovi vyplatila počas trvania pracovného pomeru alebo až po jeho skončení. V dôsledku toho je tak toto ustanovenie špeciálnou právnou normou, ktorá upravuje posudzovanie týchto náhrad ako vymeriavacieho základu. Zo znenia uvedeného ustanovenia je zrejmé, že vymeriavací základ sa má určiť osobitne za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného pracovného pomeru. Pritom týmto vymeriavacím základom má byť časť príjmu pripadajúca na jeden kalendárny mesiac. Takto jazykovo vyjadrenú normu je možné vykladať najmenej dvoma spôsobmi: predovšetkým možno dospieť k záveru, že priznaná náhrada (ako príjem plynúci z neplatného skončenia pracovného pomeru) sa má rozpočítavať na každý mesiac neplatne skončeného pracovného pomeru. Proti tomuto záveru však svedčí predovšetkým to, že samo znenie § 139a nepoužíva formuláciu „pomerná“ časť príjmu pripadajúca na každý kalendárny mesiac, ale hovorí len o časti. Preto je možný aj taký

výklad, že pri určení vymeriavacieho základu za určitý kalendárny mesiac sa má zistiť, aká časť celkovej náhrady mzdy bola priznaná práve vzhľadom na posudzovaný kalendárny mesiac.

69. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky treba jazykový výklad normy doplniť aj inými metódami jej výkladu, predovšetkým výkladom systematickým zaradením a účelom normy (porov. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 171/05, III. ÚS 341/07, III. ÚS 72/2010, I. ÚS 351/2010 a ďalšie). Citované ustanovenie § 139a zákona č. 461/2003 Z. z. samo neupravuje podmienky nároku na náhradu mzdy (ako príjem plynúci z neplatne skončeného právneho vzťahu), ale na tento nárok len nadväzuje. Samotný tento nárok upravuje ustanovenie § 79 Zákonníka práce, ktorého znenia prechádzalo rôznymi novelizáciami, no podľa ktorého v zásade platilo a platí, že ak zamestnávateľ dal neplatnú výpoveď alebo neplatne okamžite skončil pracovný pomer a zamestnanec oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní, pracovný pomer sa (zásadne) nekončí, ak súd (z určitých dôvodov) nerozhodne inak. Zamestnávateľ je (zásadne) povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku, a to odo dňa, kedy zamestnanec oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, kedy mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo do rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru. Ak celkový čas, za ktorý by sa takto mala poskytnúť náhrada mzdy, presiahne určitý počet mesiacov, mohol súd náhradu mzdy za presahujúci čas nepriznať. ...“.

70. Z vyššie uvedeného rozhodnutia pre danú vec vyplýva relevantný záver, že pojem „príjem plynúci z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi“ je potrebné chápať vo význame náhrada mzdy. Tento záver vyslovil najvyšší správny súd ako všeobecne platný, vyplývajúci z právnej úpravy Zákonníka práce a zákona o sociálnom poistení. Z ustanovenia § 118 ods. 1 Zákonníka práce taktiež vyplýva, že mzda sa poskytuje až vtedy, ak bola práca zo strany zamestnanca už vykonaná, inak by nebol naplnený definičný znak mzdy, že ide o mzdu „za vykonanú prácu“. Pri neplatnom skončení pracovného pomeru sú nároky z neho vyplývajúce iné ako mzda. Upravené sú v § 79 Zákonníka práce explicitne ako „náhrada mzdy“ („Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. - odsek 1, druhá veta“). Za mzdu pritom podľa § 118 ods. 2 Zákonníka práce nemožno považovať náhradu mzdy. D. tak nie je nárokom vyplývajúcim z neplatného skončenia pracovného pomeru. Pokiaľ by žalobca začal opätovne vykonávať prácu, už by mu neprináležala náhrada mzdy, ale priamo mzda a nešlo by o nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru.

71. Je preto nedôvodná požiadavka žalobcu, aby ako vymeriavací základ bola zobratá fiktívna (nevyplatená) mzda vyplývajúca z jeho platového dekrétu. Jednak žalobca v predmetnom období prácu u zamestnávateľa fakticky nevykonával, a preto nemá nárok na mzdu podľa pracovnej zmluvy (ak by prácu vykonával a mal by z tohto titulu nárok na mzdu, vymeriavací základ by sa spravoval § 138 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, nie § 139a zákona o sociálnom poistení) a keďže súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu medzi ním a zamestnávateľom, vymeriavací základ v zmysle § 139a zákona o sociálnom poistení môže byť iba vyplatená náhrada mzdy ako jediný príjem plynúci z neplatného skončenia pracovného pomeru.

72. Žalobca na pojednávaní namietal, že § 79 ods. 1 a 2 nemali byť vôbec použité, nakoľko od 1.8.2006 zákonodarca zrušil odkazy na § 77 až 80 Zákonníka práce, čím zrušil obmedzenie náhrady príjmu podľa rozhodnutia súdu. S uvedeným konštatovaním sa správny súd nestotožňuje. Aj napriek skutočnosti, že skutočne novelou účinnou od 1.8.2006 boli zrušené priame odkazy v zákone o sociálnom poistení na § 77 až 80 Zákonníka práce je potrebné konštatovať, že § 139a zákona o sociálnom poistení, ktorý je špeciálnou právnou normou, ktorá upravuje posudzovanie náhrady mzdy ako vymeriavacieho základu, sám neupravuje podmienky nároku na náhradu mzdy (ako príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu), ale na tento nárok len nadväzuje. Preto je potrebné vychádzať z tej právnej úpravy, ktorá tento nárok upravuje. Týmto hmotnoprávnym ustanovením je § 79 Zákonníka práce. Preto správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný konali správne, keď v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa aj v preskúmanom rozhodnutí žalovaného aplikovali ustanovenie § 79 Zákonníka práce.

73. Žalobca taktiež rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/209/2022 žiadal aplikovať na prejednávanú vec, avšak v inej jeho časti, a to pokiaľ vyslovil, že evidenčné listy dôchodkového poistenia nie sú bezvýhradne záväzné a pokiaľ z iných dôkazov vyplývajú iné skutkové závery, je potrebné ich hodnotiť vo vzájomnej súvislosti a zaoberať sa o rozporom medzi nimi. V danom prípade však nebol preukázaný rozpor medzi evidenčnými listmi dôchodkového poistenia a rozsudkami súdu o priznaní náhrady mzdy. Naopak, evidenčné listy boli vyhotovené podľa odôvodnení týchto rozsudkov a boli s nimi

v súlade. Preto nebol dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovanej z tohto dôvodu. Rovnako aj v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 9So/8/2020 (na ktorý žalobca v správnej žalobe taktiež poukazoval) bol zistený rozpor medzi evidenčným listom dôchodkového poistenia a inými dôkazmi. Keďže v tu prejednávanvej veci takýto rozpor zistený nebol, ani tento rozsudok nie je na prejednávanú vec aplikovateľný.

74. V tejto súvislosti žalobca zároveň namietol nepreskúmateľnosť rozhodnutia správnych orgánov, ktoré sa vôbec nezaoberali žalobcom predloženým platovým dekrétom na preukázanie výšky a zloženia funkčného platu žalobcu v predmetnom období. Ako už uviedol správny súd vyššie, pri určení započítateľného vymeriavacieho základu vychádzali správne orgány z evidenčných listov predložených zamestnávateľom a za použitia právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov za použitia rozsudku Okresného súdu v Poprade č. 10Cpr/5/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2022, ktorým bolo Mesto Vranov nad Topľou zaviazané zaplatiť žalobcovi ďalšiu náhradu mzdy vo výške 7.299 Eur ako náhradu príjmu za obdobie od 1. októbra 2014 do 31. marca 2015. Vzhľadom na to, že v danom prípade nebol preukázaný rozpor medzi evidenčnými listmi dôchodkového poistenia a rozsudkami súdu o priznaní náhrady mzdy, nebolo potrebné použiť pre určenie vymeriavacieho základu u žalobcu aj predložený platový dekrét. Uvedené preto správny súd nevyhodnotil ako nedostatok preskúmaného rozhodnutia, ktorý by spôsobil jeho nezákonnosť z titulu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

75. Pokiaľ ide o ďalšie rozhodnutia vyšších súdov, ktoré žalobca žiadal v správnej žalobe aplikovať, správny súd uvádza, že čo sa týka rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4So/75/2009, v tomto rozsudku vôbec nebol aplikovaný § 139a zákona o sociálnom poistení, ale len § 138 ods. 1 písm. a) v znení účinnom ku dňu vydania tohto rozsudku. Preto na tomto rozsudku nie je možné účinne postaviť argumentáciu nesprávnej aplikácie § 139a zákona o sociálnom poistení. Čo sa týka rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžso/28/2008, tento posudzoval iné skutkové okolnosti. So zamestnancom nebol neplatne skončený pracovný pomer, nebola mu vyplatená náhrada mzdy, ale zamestnávateľ mu riadne nevyplácal mzdu a neplatil odvody. Neaplikoval sa § 139a zákona o sociálnom poistení, ale zákon č. 274/1994 Z. z. Aj rozsudok sp. zn. 9So/81/2017 posudzoval iný skutkový stav, keď zamestnancovi nebola vyplácaná mzda, nešlo o neplatné skončenie pracovného pomeru, a taktiež sa neaplikoval § 139a citovaného zákona. Pokiaľ ide o rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžsk/1/2020, predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného o zániku povinných poistení k určitému dňu. V tu posudzovanej veci sa neskúmali podmienky zániku povinných poistení, preto ani tento rozsudok nie je aplikovateľný na posudzovanú právnu vec.

76. Čo sa týka judikátu R 51/1975 (stanovisko Cpjf 104/74 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 51/1975), tento sa týka niektorých ustanovení Zákonníka práce zákona č. 65/1965 Zb., napr. aj § 61 ods. 2. Z citovaného textu nevyplýva rozpor so základnou premisou, z ktorej vychádza správny súd, totiž že z neplatného skončenia pracovného pomeru vzniká nárok nie na mzdu, ale na náhradu mzdy. Pokiaľ ide o žalobnú argumentáciu, v zmysle ktorej žalobca tvrdí, že mu v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce patrí nárok na náhradu mzdy odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď jej zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, správny súd uvádza, že uvedený nárok žalobcu je v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 1.1.2013 limitovaný. Podľa uvedeného ustanovenia ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov. Ak teda celkový čas, za ktorý by sa takto mala poskytnúť náhrada mzdy, presiahne určitý počet mesiacov, mohol súd náhradu mzdy za presahujúci čas nepriznať, pričom, ako už súd uviedol, náhrada mzdy bola žalobcovi poskytnutá zamestnávateľom dobrovoľne za mesiace október 2013 až september 2014 a za obdobie od 1.10.2014 do 31.3.2015 na základe rozhodnutia súdu, teda spolu za prvých 18 mesiacov od neplatného skončenia pracovného pomeru a vo zvyšku súd náhradu mzdy nepriznal. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na závery Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vyjadrené v rozsudku sp. zn. 7Ssk/209/2022 zo dňa 29.11.2023 (body 17 a 18), v zmysle ktorých „... nárok na náhradu mzdy podľa § 79 Zák. práce nepredstavuje akúsi paušálnu sumu za celé obdobie neplatne skončeného pracovného pomeru, ale poskytuje sa za presne vymedzené obdobia, spravidla jednotlivé kalendárne mesiace. Za určité mesiace sa pritom nemusí poskytnúť vôbec, pretože nemusia byť splnené podmienky jej poskytnutia v zmysle cit. § 79 Zákonníka práce, prípadne môže byť

nárok za daný mesiac už premlčaný. ... formuláciu „časť príjmu... pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac“ v ustanovení § 139a zákona č. 461/2003 Z. z. v žiadnom prípade nemožno vykladať ako „pomernú“ časť takého príjmu (náhrady mzdy) pripadajúcu na jeden kalendárny mesiac. Naopak, zo všetkých uvedených dôvodov citované ustanovenie § 139a treba vykladať tak, že aj vymeriavací základ podľa tohto ustanovenia je potrebné určovať osobitne za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu. Treba teda ustáliť, aká konkrétna náhrada mzdy (ako príjem plynúci z tohto vzťahu) sa zamestnancovi priznala za ten-ktorý kalendárny mesiac. Ak sa zistí, že za niektorý konkrétny kalendárny mesiac sa zamestnancovi nepriznala žiadna náhrada (napríklad preto, že na ňu nemal nárok alebo bola premlčaná), potom na tento kalendárny mesiac nepripadá žiadna časť priznaného príjmu (náhrady mzdy), ktorá by mohla byť vymeriavacím základom v zmysle § 139a zákona č. 461/2003 Z. z....“

77. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný postupoval správne, ak akceptoval v evidenčných listoch (vo výkazoch) uvedené vymeriavacie základy za obdobie od 1.10.2013. V konaní totiž vyplynulo, že náhrada mzdy bola žalobcovi poskytnutá zamestnávateľom dobrovoľne (nie na základe rozhodnutia súdu) za mesiace október 2013 až september 2014 (čo žalobca akceptoval - rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 10CPr/5/2016 zo dňa 17.7.2020) a za obdobie od 1.10.2014 do 31.3.2015 na základe rozhodnutia súdu, teda spolu za prvých 18 mesiacov od neplatného skončenia pracovného pomeru a vo zvyšku súd náhradu mzdy nepriznal. Žalobca tak za obdobie od apríla 2015 do marca 2019 nemá nárok na mzdu, keďže preukázateľne prácu pre zamestnávateľa nevykonával a zároveň za toto obdobie nemá ani nárok na náhradu mzdy. Vychádzajúc z vyššie opísaného skutkového stavu je správny súd toho názoru, že správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný postupovali správne, keď žalobcovi určili vymeriavací základ v uvedenom období v sume 0,- Eur, pričom správne určili aj vymeriavacie základy v ďalších obdobiach, ktoré majú vplyv na určenie výšky starobného dôchodku priznaného žalobcovi.

78. Správny súd vo svojom odôvodnení odkazuje aj na rozhodnutie Správneho súdu v Košiciach sp. zn. PO-7Sa/7/2023 zo dňa 25.11.2024 v spojitosti s rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu SR ako súdu kasačného sp. zn. 7Ssk/26/2025 zo dňa 15.08.2025, ktorá sa týkala rovnakých účastníkov (žalobcu taktiež právne zastupoval rovnaký právny zástupca), kde predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutia, ktorým bol priznaný žalobcovi nárok na nemocenské vo výške 0 Eur za deň od 15.4.2019 do 2.6.2019, teda do ukončenia jeho dočasnej pracovnej neschopnosti. V uvedenej právnej veci je do značnej miery obsiahnutá totožná právna argumentácia žalobcu, ako aj žalovaného, a taktiež odpovede správneho súdu a súdu kasačného na žalobné námietky, ktoré sú takmer totožné ako tu v prejednávanej veci. Z vyššie uvedeného vyplýva, že väčšina žalobných námietok žalobcu už bola predmetom preskúmania a vyhodnotenia kasačného súdu.

79. Pokiaľ ide o samotný prepočet výšky starobného dôchodku žalobcu, tento vykonal správny orgán prvého stupňa v spojitosti so žalovaným v preskúmanom rozhodnutí vecne správne, a preto správny súd na tento odkazuje. Ako vyplýva z osobného listu dôchodkového poistenia k 6. januáru 2016, teda k rozhodnému dňu kedy žalobca splnil zákonné podmienky pre priznanie starobného dôchodku, žalobca získal 16 137 (teda 44 rokov a 77 dní) obdobia dôchodkového poistenia. Získanie ďalšieho obdobia dôchodkového poistenia nebolo preukázané. Žalobca získal náhradnú dobu podľa § 9 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov v kalendárnom roku 1984 110 dní, v kalendárnom roku 1985 43 dní, v kalendárnom roku 1986 36 dní, v kalendárnom roku 1988 17 dní, v kalendárnom roku 1989 9 dní, patrila žalobcovi za tieto obdobia pomerná časť osobného mzdového bodu 0,3. Úhrn osobných mzdových bodov za jednotlivé kalendárne roky rozhodujúceho obdobia je 40,6564. V rozhodujúcom období žalobca úhrnom získal 11627 dní dôchodkového poistenia, to znamená 31,8548 rokov dôchodkového poistenia podľa § 63 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Podiel úhrnu osobných mzdových bodov a rokov dôchodkového poistenia v rozhodujúcom období, priemerný osobný mzdový bod, je 1,2764. Podľa § 63 ods. 3 písm. d) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa priemerný osobný mzdový bod v hodnote nižšej ako 1,25 započítava v plnej výške, z hodnoty od 1,25 do hodnoty neprevyšujúcej hodnotu 3 sa v roku 2016 započítava 68 %. V súlade s uvedeným je hodnota priemerného osobného mzdového bodu 1,2680. Ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, k 6. januáru 2016, tak žalobca získal 16 137 dní obdobia dôchodkového poistenia, čo na účely výpočtu starobného dôchodku je 44,2110 rokov dôchodkového poistenia. Aktuálna dôchodková hodnota platná k 6. januáru 2016 je 10,9930 Eur. Sumu starobného dôchodku patriaca za obdobie dôchodkového poistenia do vzniku nároku na starobný dôchodok je tak vo výške 616,30 Eur mesačne, určená ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia a aktuálnej dôchodkovej hodnoty (Priemerný osobný mzdový bod 1,2680 x 44,2110 rokov obdobia dôchodkového poistenia x

aktuálna dôchodková hodnota 10,9930 = 616,30 Eur mesačne). Suma starobného dôchodku sa ďalej podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov zvýšila odo dňa priznania dôchodku o 1,90 Eur mesačne (o pevnú sumu zvýšenia starobného dôchodku ustanovenú v § 1 písm. a) opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 283/2015 Z. z.) na 618,20 Eur mesačne. Od 1. januára 2017 sa zvýšila o 1,97044680 Eur mesačne za obdobie dôchodkového poistenia od 6. januára 2016 do 12. apríla 2016, podľa § 82, § 293dq a § 293dr ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa zvýšila od 1. januára 2017 o 8,20 Eur mesačne na 628,40 Eur mesačne. Podľa § 82 a § 293dx zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa zvýšila od 1. januára 2018 o 8,40 Eur mesačne na 636,80 Eur mesačne. Podľa § 82 a § 293dx zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa suma starobného dôchodku zvýšila od 1. januára 2019 o 2,6 %, čo je o 16,60 Eur mesačne, na 653,40 Eur mesačne. Suma starobného dôchodku tak predstavuje sumu 657,30 Eur mesačne ako súčet súm 653,40 Eur a 3,87128879 Eur, ktorá suma zvýšeného starobného dôchodku zodpovedá sume priznanej žalobcovi správnym orgánom prvého stupňa a žalovaným, ktorá suma zvýšeného starobného dôchodku zodpovedá sume priznanej žalobcovi správnym orgánom prvého stupňa a žalovaným.

80. Správny súd poukazuje aj na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok zo dňa 21.1.2009 vo veci E. A. proti F., rozsudok zo dňa 19.04.1994 vo veci Van de Hurk proti Holandsku) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06), podľa ktorých nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku.

81. Rozhodnutia oboch správnych orgánov sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, dostatočne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, tento správne právne posúdil, rozhodnutie náležite a zrozumiteľne odôvodnil.

82. S poukazom na uvedené považuje správny súd rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu za vecne správne a zákonné, a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 199 ods. 3 v spojitosti s § 190 SSP zamietol.

83. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca nemal vo veci ani sčasti úspech, a preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, preto mu neboli priznané.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote 1 mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na

dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší žalobca dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako žalobca, nemal procesnú subjektivitu,
- c) žalobca nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).